

»Rekel si, zgodi se ti naj po besedi!« odgovori Bog. »Ko pride zima in umori vse cvetje, tedaj naj poženó ledene rože. Najkrasnejše so sicer med cveticami, a brez duha in vonja. Poženó naj v spomin, da je otrpnilo tebi srce, da si me molil ti sam, ko so odšli drugi na zemljo. V plačilo ti bodi najkrasnejše cvetje, kajti molitev mi je nad vse.«

In angelji se niso mogli prečuditi veliki modrosti Božji. Vrgli so se na obličje in zapeli:

»Častimo Te, mogočni Bog,
Saj vse je delo Tvojih rok!«

Gr. Gornik.

Z i m a.

Kaj me gledate, kakor da bi me ne bili nikoli videli? Res, da sem danes vsa drugačna, kakor poprej. Kako tudi ne? Človek se mora vsega privaditi, le greha ne. Hvalila sem spomlad, ko so rožice poganjale iz tal in drevesa cvetela . . . Ogrevala sem se za poletje, ko so bila žita v klasji in dan dolg . . . Jabolka in hruške so mi bile zelo všeč jeseni, a tudi repice in krompirčka se ne branim. Vse je Bog dal.

A tudi mrzle zime se ne bojim.

Hú, hú, hú, hú — —
Zima je tu!

Hu, hu! In res zebe zdaj. Ne čudite se mi tedaj, da sem tako zelo zimsko oblečena. Komaj se premikam. A treba je. Mraz poišče vse kote. Kaj pa še le burja! Saj še ust ne smeš odpreti, ako nečeš, da se ti zakadi burja skozi grlo doli do rahlih pluč.

Burji — burji — burjica.
Zdaj je tvoja urica!
Burji — burji — burjica
Butaš nam na vratica . . .
Burji — burji — burjica
Brišeš naša okenca . . .

Toda le piskaj, burjica moja, kakor te je volja. Jaz se te ne bojim. Mati so me oblekli, kakor le kaj.

Krilec imam na sebi — saj še ne vem? Štejmo: od botrice krstne imam jedno, od birmanske drugo, od tete tretje . . . Ej, kaj bomo šteli! Nogavice imam dvojne, čeveljčke prav nove — še malo zaškripljejo — ali od ledenih tal ali od čevljarjevega olja, ne vem — robec so mi mati dvakrat potegnili okrog vratu, jopa pa je podložena s kožuhovino. Nad vse pa je moj ljubi »mufek«. Kako prijetno se denejo roke vanj! Še rokavic ni treba. A imam jih tudi — še dvojce.

Zebe pa, zebe! Ta nosek nosi jednomer »ščinkovca«, kakor da bi bila zmenjena. Še lica so mi mrzla kakor led. Ustnice mora človek stiskati, da še zavezati ni mogoče, kadar treba. Dobro, da imam vsaj ušesca pod streho in priklenjena za glavo. Da ne bi bila z robcem zavezana, uidejo mi najbrže za peč. Enomer mora se človek pregibati — drugače bi zmrznil na cesti. Zavijaj se in stiskaj, kakor veš in znaš, v svoj kožušček, a mraza se vendar le treseš in z zobmi šklepečeš.

No, pa tudi ni zmerom tako hudo. Če si doma pod streho pri zakurjeni peči, tedaj se ti ni bati. A tudi sneg vsak dan ne leti z neba. To je le časih, kadar se mu zdi, da ga še ni dosti po tleh. Burja tudi vsak čas ne sili za človekom. Malo je pa dobro, da popiše in prežene hude reči po zraku. Saj so mi vse to že mati dostikrat pravili!

In kakšne prijetne stvari se godé po zimi. Jaz seveda vsega ne vem, ker so mati vedno za menoj, če kam grem. Tako se bojé za-me. Tudi zdaj mi večkrat pravijo, da volk hodi po snegu. Le to se mi čudno zdi, da se vsi otroci volka ne bojé in da se vsak dan prekucajajo po snegu, kepajo, drsajo po ledu, dričajo na saneh in še dovolj drugih takih rečij uganjajo. Vsaj brala sem o njih in videla tudi malo, ko smo šli iz šole.

Časih sem mater že prosila, da me pusté k drugim otrokom. Odgovorili so mi pa, da to ni za-me. Malo žalostno sem jih pogledala, a mislila sem si: mati že vedó.

Kadar pa so šli mati na izprehod o lepem zimskem dnevu, tedaj pa mene niso pozabili. Dobro so me oblekli in rekli: »Na, vzemi malo kruhka s seboj!« Ko pa jih poprašam prvokrat, zakaj? dejali so mi, da bodem že izvedela. Radovedna sem pa vendar-le bila.

Glej ljube tičice, kako skakljajo po tleh in iščejo, a ne morejo najti ničesar, ker je sneg vse pokril. Poglej ondi-le na vejici penico, kako se stiska mraza in tam-le senico, kako gleda lačna proti nama. Pa vrabčki! kar za nama tekajo! Revnice so te tičice po zimi, kajneda?

Jokala sem se, drobéč drobtinice na tla. Smilile so se mi te ljube živalice.

Ali ni bolje, krmiti ptičke, in lepše, gledati jih, kakor pa se kepati, ker je nevarno, in dričati, ker se obutev in obleka trga?

Pač res! In od tedaj mi je najljubše gledati po tičicah in krmiti jih, kadar je lep zimski dan!

Kajneda, kako sem bila otročja še pred letom? In zdaj? Vsaj mati so rekli, da sem se zmodrila. Mati že vedó. Spomladi sem vam pripovedovala, o poletji

sem vam pravila, jeseni smo se videli in tudi zima nas ni pozabila. Zato pa sem se tudi jaz »Angeljčkovim« čitateljčkom pokazala po zimi, da ne bodo mislili, da si po zimi ne upam izza peči! O grem, grem tudi po zimi — seveda pa nikoli brez matere. P. B.

Otročiček, ki ni hotel iti v nebesa brez svojega botra.

Bil je nekedarj revež, ki je bil tako ubog, da ni imel s čim obleči svojega osmega otroka, novorojenca, niti kaj jesti dati drugim sedmerim. Šel je od doma, ker mu je srce pokalo, ko so otroci jokali in ga prosili kruha. Šel je, nevedé kam, in ko je že hodil in hodil ves dan, prišel je po noči pred neko razbojniško jamo. Poveljnik se je vstopil med vhod: bil je ves razjarjen!

»Kdo si? Kaj hočeš?« zagromel je nad prišlecem.

»Gospod!« odgovoril je revež pokleknivši predenj, »jaz sem siromak, ne delam nikomur nič žalega; šel sem od hiše, da bi ne slišal svojih ubogih otrok prosečih me kruha, ki jim ga ne morem dati.« Poveljniku se je revež zasmilil; dal mu je jesti in mu podaril mošnjo denarja in konja. Ropar mu je tudi obljubil, da bo njegovemu novorojenčku za botra in zatrdil je siromaku, da bo prišel še to noč v cerkev ter izpolnil svojo obljubo.

Revež se je napotil domov tako zadovoljen, da se mu veselja srce ni hotelo umiriti. »Kako bodo pač otroci veseli!« dejal je sam pri sebi. Roparski poveljnik je storil, kakor je bil obljubil, in je držal otročička pri krstu in mu je podaril polno vrečo zlata.

Toda kmalu potem je otročiček umrl in je šel v nebesa. Sv. Peter, ki je stal pri vratih, ukazal mu je notri; toda otročiček je odgovoril: »Ne grem notri, če ne gre tudi moj boter z menoj.«